

едно зърно; ни единъ пжть да се не сбърка!

И все си спомня Царка вдъхновеното лице на знахарката следъ това хвърляне на боба.

Знахарката най-накрай си вдигна главата, като че бѣ слѣзла отъ седмото небе и бѣ беседвала тамъ съ всички орисници и като се прозѣя най-накрай каза:

— Залагамъ се, душо, че ще бжде . . . ще бжде!

Тя го каза тѣй, че и стени-тѣ би повѣрвали, ако имаха уши. Наистина тя не каза кое е то, дето ще го бжде; но то се разбираше, както всички въ кжщата на обесения разбиратъ за кое вжже се говори, ако нѣкой подземи речъ за вжже.

Не стига това — че и на картитѣ сжщо излезе.

О, тѣзи карти — тѣ бѣха